

ALBREKTS

1949

1994

SWINGBAND

**Grav-Olles Storyville Four, Black Bottom Stompers and Swing Society,
Anders Lindskog, Leppe Sundevall, Albrekt von Konow, Jan Trygve,
Jan Bark, Folke Rabe, Leif "Lester" Johnson, Dicken Hedrenius m fl**

FLCD-5
disc 1

BIEM/n©b

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

P & C 1997

All rights reserved

ALBREKTS SWINGBAND

1. Swingin' The Blues	8. Topsy
2. Mean To Me	9. Call Of The Freaks
3. Lady Be Good	10. Stompin' At The Savoy
4. Mabel's Dream	11. I Can't Get Started
5. Terrible Blues	12. Struttin' With Some Barbecue
6. Broadway	13. Port Of Rico
7. Body And Soul	14. Sweet Georgia Brown

ALL RIGHTS OF THE PRODUCER AND OF THE OWNER OF THE RECORDED WORK RESERVED. UNAUTHORIZED PUBLIC PERFORMANCE, BROADCASTING AND COPYING OF THIS RECORD PROHIBITED

ALBREKTS

1949

1994

SWINGBAND

FLCD-6
disc 2

BIEM/n©b

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

P & C 1997

All rights reserved

ALBREKTS SWINGBAND

1. Ramlösa	8. Blues At Guldhatten
2. Pennies From Heaven	9. Body And Soul
3. It Don't Mean A Thing...	10. I've Found A New Baby
4. Kansas City Man Blues	11. Port Of Rico
5. I'm Gonna Sit...	12. Somebody Loves Me...
6. Back O'Town Blues	13. I Thought About You
7. Good Queen Bess	

ALL RIGHTS OF THE PRODUCER AND OF THE OWNER OF THE RECORDED WORK RESERVED. UNAUTHORIZED PUBLIC PERFORMANCE, BROADCASTING AND COPYING OF THIS RECORD PROHIBITED.

Nalen 1960
– Albrekt von Konow
och Eddie Andersson.
(Foto: K Wetterlund)

FLCD-5/6

1997 Flash Music
Katarinavägen 20

S-116 45 Stockholm, Sweden

ALBREKTS SWINGBAND

1949-1994

cd 1:

1. Swingin' The Blues (C Basie-E Durham)	6.07
2. Mean To Me (Turk-Ahlert)	6.50
3. Lady Be Good (Gershwin)	3.30
4. Mabel's Dream (Ike Smith)	3.40
5. Terrible Blues (C Williams)	3.35
6. Broadway (H Woode-T McRae)	3.12
7. Body And Soul (J Green)	7.17
8. Topsy (C Basie-E Durham)	7.00
9. Call Of The Freaks (P Barbarin)	3.00
10. Stompin' At The Savoy (Sampson-Webb-Goodman)	7.05
11. I Can't Get Started (V Duke)	7.45
12. Struttin' With Some Barbecue (L Armstrong)	3.05
13. Port Of Rico (I Jacquet)	4.35
14. Sweet Georgia Brown (Casey-Bernie-Pinkard)	6.30

Total time: 73.25

cd 2:

1. Ramlösa (Anders Lindskog)	3.14
2. Pennies From Heaven (Burke-Johnston)	9.15
3. It Don't Mean A Thing If It Ain't Got That Swing (D Ellington)	4.45
4. Kansas City Man Blues (C Williams-Johnson)	3.26
5. I'm Gonna Sit Right Down And Write Myself A Letter (Ahlert)	7.20
6. Back O'Town Blues (Armstrong-L Russell)	2.43
7. Good Queen Bess (J Hodges)	7.30
8. Blues At Guldhatten (Anders Lindskog)	10.27
9. Body And Soul (J Green)	7.06
10. I've Found A New Baby (J Palmer-S Williams)	4.42
11. Port Of Rico (I Jacquet)	2.51
12. Somebody Loves Me (Gershwin)	4.03
13. I Thought About You (Van Heusen)	7.04

Total time: 74.05

Se texthäfte för detaljer

ALBREKTS SWINGBAND 1949-1994

Flash
Music
FLCD

ALBREKTS

1949

1994

SWINGBAND

**Grav-Olles Storyville Four, Black Bottom Stompers and Swing Society,
Anders Lindskog, Leppe Sundevall, Albrekt von Konow, Jan Trygve,
Jan Bark, Folke Rabe, Leif "Lester" Johnson, Dicken Hedrenius m fl**

50 år av stilmässigt obunden swingmusik

Den här musiken är toppen av ett femtioårigt isberg, som under vattenlinjen döljer både gammalt och nytt. Mitt intresse för klingande dokumentation väcktes redan i slutet av 40-talet, då man kunde spela in egna lackskivor på Din Egen Röst, Regeringsgatan 30 och B-R-A Studio, Lilla Nygatan 14 – båda fastigheterna föll några årtionden senare för grävskepnas härjningståg – samt på Vitaphone, Riddargatan 66. Sedan kom bandspelarna i bruk, och med åren har travarna av rullband och kassetter vuxit till sig, så att de länge hotat att stiga

mig över huvudet. Den som till slut fick mig att göra något åt detta var Pelle Ruthström, som sedan 1994 spelat in Albrekts Swing Band vid olika tillfällen. Tillsammans med Göran Freese och Håkan Falthin har han mixat och restaurerat musiken på den här dubbel-CD:n.

Ungefär hälften av musiken har spelats in av ljudtekniker, som var ute för att dokumentera. Resten har jag själv rattat in under pågående trumspel, vilket onekligen krävt ett visst mått av personlighetskylning. Oavsett vem som skött band-

Albrekt von Konow, 1960
(foto: K Wetterlund)

spelaren är det oftast liveinspelningar utan den prestationsångest, som kan ligga på lur i en studio. Och när vi understundom träffats i studio, har det skett förutsättningslöst, för nöjes skull.

I centrum för återblicken står den stilmässigt obundna swingmusik, som är Albrekts Swing Bands signum. Men här finns också spår av både 40-talets återupptäckta 20-talsjazz och den lätt moderniserade dixieland som blev nästa steg. Totalt hörs 37 musiker födda 1916-67, och med undantag av fyra nummer är det mina egna grupper som spelar – Black Bottom Stompers 1956-62 och Albrekts Swing Band från 1971 och framåt.

* * * *

Under 40-talets första år, när jag

**Black Bottom Stompers på turné
1957 – Affe Nilsson, Eddie
Andersson, Gunnar Larsson
(foto: Albrekt)**

kom i kontakt med Armstrongs, Ellingtons, Basies och Chick Webbs musik – det var innan New Orleans-jazzen hade återupptäckts – måste man lämna en begagnad 78-varvare för att få köpa en ny. Schellack var en av krigsårens bristvaror, och många föräldrar såg sin skivsamling krympa i samma takt som de yngres jazzskivor blev fler. Sådant ledde till schismer, men värre var den hatkampanj, som drevs mot jazzen, "en konfektionsvara av tarvligaste material och smaklösaste snitt, en massartikel för hela världens andliga underklass", för att citera en av Erik Walles många fri-volter på journalistikens bakgård.

I det borgerliga Stocksund, där jag växte upp, gjorde man allt för att åtminstone dämpa farsotens verkningskraft. Men det bar sig inte bättre än att vi just där bildade Bunta Horns Jazz Band någon gång 1947. Vårt för-

Black Bottom Stompers på Lorry 1955 – Albrekt, Gösta Nilsson, Ivar Wäneland och Björn Jäderlund (foto: okänd). Nedan: Britta Lindahl och Gösta Stenström 1948 (foto: okänd)

sta gage – fyra kronor per man – fick vi på en privat danstillställning mot löfte att omedelbart lämna lokalen. Men faran var inte över. 1950 spelade vi bl a på Nalen, och sedan låg fältet fritt.

Våren 1949 drev vi vår egen klubb Storyville, och det är där den här historien börjar – i Imagofilms lokal i det gamla elverket, som än i dag står där nä-

ra vattnet vid Stocksunds station. Jan Bark spelade trombon, Jan Trygve trumpet, men huvudet högre än oss andra var på den tiden bluessångerskan Britta Lindahl och kornettisten Olle "Grav-Olle" Grafström.

Britta var ensam om att sjunga blues i Bessie Smiths anda, och hon anlitades av de fyra eller fem New Orleans-inspire-rade band, som då fanns i Stockholm. Omkring 1950 slutade hon sjunga offentligt. Grav-Olle, född 1927 och några år äldre än vi, var redan legendarisk, både för sitt intensiva kornettspel i Armstrongs och King Olivers efterföljd och för sin bohemiska livsföring i ruffiga källare och skyddsrum från krigsåren. 1946-47 hade han varit den mest uppburne orkesterledaren i den stockholmska revival-jazzen och bl a lett det första bandet i genren på Nalen 1947. Och nu hade han hittat en gammal sång bland Imagofilms rekvisita

och bosatt sig i vårt Storyville, dit han också medförde sitt egenhändigt byggda inspelningsverk. Till sommaren 1949 försvann han på vinst och förlust till Paris med den 100 kilo tunga apparaten i bagaget. En för oss viktig epok var slut.

* * * *

Jazzen var fortfarande dansmusik med stadigt fotfäste i nöjeslivet, och 50-talet var Nalens och folkparkernas årtionde

Jan Bark 1961 (foto: K Wetterlund)

med långa turnéer och gager, som gick att leva på. Guld i skogsbrynet alltså, som trumpetaren Kurre "Knasis" Faghén definierade läget. I regel var det lördag-söndagsjobb, men det hände att färden gick ända upp till Kiruna för en enda kväll

med omedelbar återfärd på svårframkomliga grusvägar eller oplogade isgator. Ville det sig illa, låg den inhyrde chaufförens promille avsevärt över dagens smärtgräns. Folk med hederligt arbete, som det hette, tjänade kanske fem till sex hun-

I studio 1951
 – Jan Bark,
 "Grav-olle"
 Grafström, Jan
 Källström,
 Jimmy Woode
 Sr, Olle Pers-
 son.
 (foto: okänd)

dra i månaden. För vår del var 150 till 200 kronor för lördag-söndag slantar att räkna med, när hotellrum fanns för mindre än tjugo, och stadshotellen tog åtta för en tournedos och långt under en krona centilitern för spriten. I Stockholm kunde man under gynnsamma omständigheter i slutet av 50-talet få upp till 150 kronor för en kväll, och det räckte till månadshyran.

Efter en tid i Buntas band turnerade jag 1953-54 med trumpetaren Olle Jacobssons Dixielandband, ibland med in-hopp i Kurre "Knasis" och trombonisten Miff Görlings gäng. Det var garvade män i 40-årsåldern som Olle själv (1914-66), en av sin generations största jazzbegåvningar.

Men där fanns också min gamle medspelare Jan Bark, sedermera modernistisk tonsättare. Han och trombonkollegan Folke Rabe – även han kom att

komponera modernistiskt – turades om i bl a Black Bottom Stompers, som sedan 1949 leddes av pianisten Lasse Mattsson. När Lasse hösten 1955 hade bestämt sig för att hoppa av, erbjöd jag mig att ta över. Så gick det till när jag blev orkesterledare.

* * * *

När jag tog över, hade Black Bottom Stompers blåsartion intakt från sina första år: Gösta Nilsson (ej att förväxla med sin namne i Carl-Henrik Norins orkester) trumpet, Jan Bark trombon och Björn Jäderlund klarinett. Vi hade inget till övers för den då förhärskande tradjazzen av brittiskt snitt, med banjo i stället för piano. I stället gick vi in för modifierad dixieland med moderniserat komp. Basist var först Ivar Wäneland, senare Eddie Andersson, och pianist Jan Trygve, som även spelade trumpet, när vi ibland slopade pianot för att kunna variera

med fyra blås. Sedermera var Jan Trygve trumpetare rätt och slätt, medan olika pianister avlöste varandra, alltifrån ragti-mespecialisten Sune "Sumpen" Borg till Putte Lindblom, känd från Lars Gullins grupper.

Vanligen turnerade vi, men vi hade också jobb i Stockholm, ofta på Handelshögskolan, och några säsonger med en kväll i veckan på Lorry i Sundbyberg. Efter något år fick Gösta Nilsson lärartjänst i Norrland och ersattes av Affe Nilsson, 16 år men redan en trumpetare av format. Ofta hade vi två trumpetare – både Affe och Jan Trygve – men ingen rörblåsare. Under de obligatoriska scenshowerna i folkparkerna blev de av Dizzy Gillespie och Roy Eldridge inspirerade duellerna mellan Affe och Janne vårt säkraste kort. Vi avlägsnade oss mer och mer från dixieland.

För att få ihop sex man, som kontraktet föreskrev, måste man

ibland desperat ragga musiker på Nalens fredagsjam efter midnatt. Det var bättre att likna en främlingslegion än att anklagas för kontraktsbrott. I längden höll inte detta, och när folkparkerna mot slutet av 50-talet började dra ner på jazzen, förvärrades läget än mer. Det som var kvar av Black Bottom Stompers upplöstes kring 1958, varpå jag och ytterligare några av oss fortsatte en tid i Affe Nilssons Dixie Group, som Affe drevit jämsides med sina jobb med Black Bottom Stompers. Även Affes band var avsevärt modernare än vad orkesternamnet utlovade.

Black Bottom Stompers återuppstod för flera engagemang i Stockholm 1961-62 och då med den ursprungliga blåsartrion och en klart uttalad dixieland-profil. Ibland hade vi sopransaxofonisten Jan Källström (1931-81) i stället för Björn Jäderlund. Jan hade varit med när bandet bildades 1949 och sedan

Albrekts Swing Band på Guldhatten 1973 – Albrekt, Stafan Broms, Olle Brostedt, Folke Rabe, Jan Trygve, Anders Lindskog, Rune Ander (foto: K Wetterlund).

spelat tillsammans med Björn, innan denne blev ensam rörblåsare. Innan vi definitivt gav upp, hann vi för Sveriges TV spela in ett dixielandpotpurri, som blev Sveriges bidrag till Nordvisionen 1962.

1963-65 spelade jag i kornettisten Rolf Ekelunds Storyville

Creepers, som 1964 blev det första bandet i äldre stil på Gyllene Cirkeln. Från 1962 hade Cirkeln övertagit Nalens position som jazzens högberg i Stockholm, men den snällblåst, som redan känts av, blev snart till isande vind, och i mitten av 60-talet hade jazzen hamnat i ett ingenmansland mellan nöj-

eslivets och finkulturens estrader. Nalen hade successivt lämnat jazzen åt sitt öde för att i slutet av 60-talet stänga för gott under ett rivningsshot, som inte var värre än att det med omedelbar verkan undanröjdes så snart Lewi Pethrus Stiftelse lade tillräckliga pengar på Stockholms stads bord. Även Cirkeln

tingades vid den tiden överge sin jazzpolicy. Det var då jazzpuben Stampen öppnade i en f d pantbanks lokaler i Gamla Stan i Stockholm. Stampen och Gamlingen, som källarvåningen kallades, blev en oas för många vinddrivna jazzmusiker och lyssnare. När jag 1970 började i trumpetaren Christer Fellers

**Anders Lindskog 1996 (foto: Albrekt),
Leif "Lester" Johnson 1971 (foto: K Wetterlund), HP
Andersson 1986 (foto: Albrekt)**

nybildade Swing Society, var Stampen vår självklara hemvist. Det var en kortlivad orkester, och redan 1971 kom den att bilda stommen i Albrekts Swing Band, som i skrivande stund har hunnit en bit på väg in i sitt andra kvartssekel.

Under 70- och 80-talen spelade Albrekts Swing Band regelbundet på Stampen, de första åren varje vecka, sedan varannan. Det var under glansåren, då man där presenterade det mesta från dixieland till bebop och under 70-talet hade Ben Webster, Brew Moore och Dexter Gordon som återkommande gästartister, vanligen flera kvällar i rad och oftast med Lasse Sjöstens trio som komp. Mot slutet av 80-talet började Stampen successivt ändra sin musikpolicy, och från och med 90-talet blev det allt svårare att känna igen sig. Vi hade knappt ett jobb i månaden, och någon gång 1991 spelade vi där för sista gången.

* * * *

I orkesternamnet **Albrekts Swing Band** finns vår programförklaring – It don't mean a thing, if it ain't got that swing – men också en antydning om att vi har våra rötter i den s k swingepoken med Basies och Ellingtons orkestrar och solister som Lester Young och Roy Eldridge. Swing är ju inte bara en rytmisk kvalitet – jazzens puls och livsnerv – utan också beteckning på en spelstil som tog form under 30-talet, den s k swingepoken. Men vi har aldrig velat spela någon nostalgisk stilmusik efter givna mallar. Nutida swingmusik med bebopkrydda är vårt mål, eller mainstreamjazz, som termen ibland lyder.

I Albrekts Swing Bands första upplaga hade jag följande medspelare: trumpetaren Affe Nilsson, trombonisten Göran Asplund, tenorsaxofonisten Leif "Lester" Johnsson (1925–72), pianisten Hans Åker-

lundh, gitarristen Staffan Broms (1917–95) och basisten Olle Brostedt. Göran och Hans slutade under 1971, varpå vi fortsatte utan trombon och med Lasse Sjösten som pianist. Affe hade inte spelat på några år och tyckte inte att han lyckades öva upp sin forna ambis. När hans självkritik efter ett knappt år inte längre lät sig överröstas av vår entusiasm, efterträddes han av Jan Trygve, som sedan dess varit ordinarie.

I februari 1972 avled plötsligt Lester, alias Leif Johnson, född i Skellefteå men under sina sista år bosatt i en rivningskåk på Söder i Stockholm. Att fortsätta utan Lester tedde sig till en början hopplöst, men Lasse Sjösten rekommenderade Anders Lindskog, vilket blev bandets räddning. Strax därefter började också trombonisten Bertil Strandberg, senare efterträdd av Folke Rabe, som dock inte alltid var spelledig. Långa tider

var vi åter utan trombon, och någon ordinarie fick vi inte förrän vi så att säga hade väntat ut "Dicken" Hedrenius, född 1967. Han ingår i bandet sedan 1990.

Under våra trombonlösa år hade vi ibland två tenorsaxofonister, kring 1982 både Anders och sandvikaren Lennart "Jonken" Jonson, som bodde något år i Stockholm, och mot slutet av 80-talet Anders och Hans-Peter "HP" Andersson. Dessförinnan hade HP varit ensam sax-

**Leppe Sunde-
vall 1981**

(foto: Albrekt)

Albrekts Swing Band på Villa-ge i Västerås 1996 – Jan Trygve, Anders Lindskog, Cla-es Lindroth (skymd), Dick-en Hedrenius, Albrekt (foto: G Holmberg).

ofonist efter ett allvarligt tillbud 1983, när Anders förlorade vänstra handens lillfinger. Att anpassa saxofonmekaniken till nio fingrar var enligt kolleger och instrumentmakare inte till att tänka på.

Men Anders Lindskog utan tenorsaxofon var och är inte hel-ler till att tänka på. Tillsammans

med en idérisk och skicklig in-strumentmakare började han snart arbeta på att få fram en mekanik, som skulle kunna fun-gera, och mot alla odds kunde projektet efter en tid slutföras. Då började det mest mödosam-ma för Anders, att radera ut alla invanda grepp och reflexer för att sedan bygga upp nya – som

att lära sig ett nytt instrument. Några år senare stod han där mitt ibland oss igen, från senare hälften av 80-talet med HP som saxofonbroder och från 1990 som ensam saxofonist i bandet.

I den här återblicken figureerar förstås flera andra av de många spelmän, som kommit och gått. Då och då ryckte trumpetaren Leppe Sundevall in för Jan Trygve, men aldrig på permanent basis. Lasse Sjösten efterträddes ganska snart av pianisten Björn Milder (1935-85), som i mitten av 70-talet ersattes av Eje Jacobsson. Och Eje lämnade i sin tur omkring 1980 över till Hans von Eichwald, som medverkar sedan dess. När Staffan Broms slutade 1975, var vi utan gitarrist tills Loffe Norman (1931-94) dök upp kring 1980 för att stanna till 90-talets början. På bas efterträddes Olle Brostedt i mitten av 70-talet av Eric Lundborg, som ibland ersattes av Claes Lindroth eller

Björn Alke, tills Björn spelade stadigt med oss i slutet av 80-talet för att fr o m 90-talet efterträdas av Claes, som är vår nuvarande basist.

* * * *

16 av de två skivornas 27 nummer är inspelade på Stampen. Musiken presenteras inte i kronologisk ordning utan i tvära kast för att skapa variation. I kommentarerna är det dock kronologin som gäller.

Albrekts Swing Band, Stampens musikerum 1984 – Hans von Eichwald, Loffe Norman, Albrekt, Jan Trygve, Lars Lundström, HP Andersson (foto: Albrekt)

Grav-Olles Storyville Four CALL OF THE FREAKS

– KANSAS CITY MAN BLUES

Britta Lindahl gjorde aldrig några skivor utöver privatinspelningar som dessa, och Grav-Olle spelade endast in tre nummer 1949, en 78-varvssida i eget namn och två med Buntas band. *Call Of The Freaks* och *Kansas City Man Blues* spelades in på Grav-Olles graververk som ljudprov, innan de övriga i Buntas band hade infunnit sig. Trots ljudtekniska brister ger dessa prover en ganska rättvisande bild av vad de två stod för. Britta, 17-18 år, sjunger med äkta bluesfeeling och ledig fraseering, något som också gäller Grav-Olles kornettspel i *Call Of The Freaks* (i *Kansas City Man Blues* spelar han piano), mättat blått och accentuerat med höjdtoner, som på den tiden låg utom räckhåll för andra kornettister i genren.

Black Bottom Stompers

MABEL'S DREAM - TERRIBLE BLUES – STRUTTIN' WITH SOME BARBECUE – BACK O'TOWN BLUES

Det här är studioinspelningar. *Mabel's Dream* från King Olivers repertoar har

tämligen respektlöst fräschats upp i Jan Barks arrangemang med honom och trumpetaren Gösta Nilsson som solister. I de tre övriga låtarna är det de återuppståndna Black Bottom Stompers, som spelar med Gösta Stenström piano och Eddie Andersson bas. I *Terrible Blues* är det fritt fram för pianisten och alla blåsarerna, bland dem sopransaxofonisten Jan Källström. Men det är främst Jan Bark, som med sitt trombonspel ger låten karaktär, både med sina personligt utformade ensemblestämmor och med sitt musliga solo. Han sätter också sin prägel på *Struttin' With Some Barbecue*, framför allt i en två korus lång dialog med trumpetaren Gösta Nilsson. Gösta spelar Armstrong-influerad lead i *Back O'Town Blues*, där vi förutom Jan Bark hör Björn Jäderlund i ett klarinettsolo, långt från den stil, som utgick från Johnny Dodds och George Lewis.

Swing Society

BODY AND SOUL (CD 1)

– I CAN'T GET STARTED

"Lester", som Leif Johnsson gärna kallades, och Hans Åkerlundh var Swing Soci-

etys två verkliga begåvningar, och varje spelkväll fick de några featurenummer, ofta ballader som på den här inspelningen från Stampen. Hans spelade endast in den LP vi gjorde med sångerskan Nannie Porres, och för Lester, som aldrig gjorde någon skiva, är detta en postum debut. Hans slutade spela offentligt strax efteråt och utbildade sig till pianotekniker.

Vår Lester hade vid den här tiden svåra problem med tandlossning och hade därför en annan tonbildning än den han visat i yngre år, då han spelade med bl a trombonisten Åke Persson och kunde låta som det sena 30-talets Lester Young. Jag minns en afton som denna, då Dexter Gordon kom in på Stampen och ställde sig framför estraden tills Lester hade spelat färdigt. Då tog Dexter honom avsides och förklarade att han nu insåg att pratet om Lester Youngs död kanske inte var helt sant. Därpå vidtog en förbrödring, som fortsatte långt in på småtimmarna, då vi fann de två med saxofon i ena handen och bägare i den andra, inbegripna i livlig diskussion.

Albrekts Swing Band BROADWAY

Hela den här kvällen på Stampen spelades in, men när jag nyligen lyssnade igenom det illa medlarna rullbandet, lät jag hoppet fara, tills Affe Nilssons tre trumpetkorus i *Broadway* bröt sig fram som en blix genom bruset. Genom en lycklig slump var det här korta avsnittet det bäst bevarade på rullbandet. Därmed inte sagt att ljudet är bra. Lester Johnssons och Lasse Sjöstens solon gick inte att rädda.

BLUES AT GULDHATTEN

När restaurangen på Holländargatan 1 vid Hötorget bjöd på jazz några tidiga 70-talsår, hette den Guldhatten. Ibland kunde man där höra Zoot Sims, Al Cohn eller Pepper Adams. I garderoben stod Rune Ander (1916-87) med ett förflutet som trumpetare i Seymour Österwalls och Thore Ehrlings orkestrar, och när musiken grep tag i honom, lämnade han rockarna åt sitt öde, greppade trumpeteten och störtade ner i lokalen för att spela. Vid det här tillfället var det emellertid avtalat att han skulle spela med oss hela kvällen. Nils Edström var på plats med sin bandspelare.

Det här är exposéns längsta nummer, en bluesig soloparad uppbackad av de riffs, som Anders Lindskog initierar. Vi börjar med kompet à la Basie, lånar så en fras från "C-Jam Blues", innan solisterna släpps lösa: först Anders i en lång sekvens med successivt stegrad intensitet, sedan något kortare inpass av Jan Trygve och Folke Rabe, innan Rune bryter in med fyra growl-korus i Cootie Williams anda för att lämna över till Björn Milder, varpå hela ensemblen riffar låten ut. Särskilt i slutkorusen visar Staffan Broms sitt mästarskap som kompgitarrist i den här stilen.

**SWINGIN' THE BLUES – TOPSY –
SWEET GEORGIA BROWN – PENNI-
ES FROM HEAVEN – IT DON'T ME-
AN A THING IF IT AIN'T GOT THAT
SWING – BODY AND SOUL (CD 2)**

Det här är ett urval från en mycket speciell kväll på Stampen, då jag dessutom hade lånat en Revox-bandspelare. Det var andra gången Leppe Sundevall vikarierade med oss, och han var väl förtrogen med Anders Lindskog från den tid på 60-talet då de spelade tillsammans i Leppes Swing Sing Seven.

När Rolf Ericson lämnade Arne Domnéus stjärnspäckade band och Nalen för USA 1952 ville Dompan ha Leppe som ersättare, vilket säger åtskilligt om Leppes status som jazzmusiker. Men Leppe stod inte till förfogande, och fränsett Swing Sing Seven och en tid i Thore Ehrlings orkester valde han tidigt en mer kommersiell karriär, som dock inte lämnat spår efter sig i inspelningarna här. *Swingin' The Blues* inleds med två korus för kompet. Sedan har blåsarna sina solokorus – Leppe, Anders och Folke – här och var med riffs bakom sig. Efter ett kort solo av Claes Lindroth återkommer temat. Den snabbt övergående ljudstörningen mellan första och andra korus i Anders solo beror på att någon råkade stöta till bandspelaren. Eftersom solot är så formfulländat, och då ett ingrepp skulle rubba det musikaliska flödet, har vi avstått från redigering. *Topsy* har en likartad uppläggning men kortare solon. *Sweet Georgia Brown* går i snabbare tempo med Anders som temapresentatör och förste solist följd av Leppe och Folke, varpå följer kollektivt improviserat ensemblespel, tills låten avslutas med

ett rifftema. Efter Leppes temapresentation i balladen *Pennies From Heaven* solospelar Folke, Anders, Leppe och Claes. Följer så en snabb *It Don't Mean A Thing*, där Leppe tar två solokorus i kopsordin för att sedan lämna över till Folke, Anders och Claes i nämnd ordning, innan temat tar vid. *Body And Soul* har sedan Coleman Hawkins klassiska inspelning 1939 varit alla tenoristers mästarprov. Här är det Anders låt, och efter hans tre korus plus en magnifik kadens kallar jag honom vanligen Mäster Anders.

SOMEBODY LOVES ME

Vi befinner oss fortfarande på Stampen, där allt som följer fram till Mean To Me m fl från 1994 är inspelat. Här står Anders i fokus från början till slut, och möjligen kan man för något ögonblick ana ett eko av Stan Getz, som var hans första förebild.

STOMPIN' AT THE SAVOY

Här gör Anders, Jan Trygve och Björn Alke lysande inpass, Mäster Anders med drag av Dexter Gordons hårdföra stil.

Jan tar upp tråden och laddar om, följd av Björn, som tar fram stråken. Före temats åtta avslutande takter improviserar blåsarna kollektivt.

RAMLÖSA – LADY BE GOOD

Vid den här tiden – till skillnad mot numera – föredrog många av oss drycker av annat slag än Ramlösa, men denna afton testade vi Ramlösan och höll oss till den. Kassetten blev liggande ohörd, tills jag hittade den strax före mixningen av den här exposén. Ljudkvaliteten är inte den bästa, och i sin helhet blev låtarna alltför långa. Men musikaliskt hör de till de mest inspirerade i den här samlingen. För att göra slut på en segsliten diskussion om vad vi ska spela – den hörs förstås inte här – sätter Anders Lindskog resolut i gång med blues a capella, och vi kommer in som en man och backar upp honom i de fjorton korus i uptempo, som tagits med här. *Lady Be Good* fick samma omilda behandling med påföljd att pianisten Olav Fermelins och gitarristen Loffe Normans fina insatser – här liksom i bluesen – tyvärr inte fick plats. Efter fem korus av Mäster Anders tonas musiken.

GOOD QUEEN BESS

Detta är den enda låten, där Loffe Norman spelar solo. Han var även bildkonstnär och färgstark bohem, född i Malmö och känd bl a från gamla Studio 52 i Lund samt från Knud Jörgensens kvartett.

"Jonken" Jonson från Sandviken bodde i Stockholm och spelade med oss, ljög ihop något på saxen, som han själv brukade säga. Två tenorsaxar brukade vi ha, men den här kvällen ersattes Anders Lindskog av Uffe Johansson, som kom med sin trombon precis till den här låten. I soloparaden hörs Loffe, Jan Trygve (i koppordin), Jonken, Hans von Eichwald och Uffe, och i avslutningstemat tar Eric Lundborg hand om sticket.

I'M GONNA SIT RIGHT DOWN AND WRITE MYSELF A LETTER – PORT OF RICO (CD 2)

På den här matinéspelningen möter vi tenorsaxofonisten HP Andersson, som på nolltid kunde höra och fånga in en för honom tidigare okänd låts ackordföljder – han kunde alltid haka på, så snart han hört ett korus. Ibland hängde han med lite försiktigt i början för att sedan spela

som här i *I'm Gonna Sit Right Down*. Efter hans tre korus spelar Jan Trygve i sordin med den glöd och rytmiska attack, som är hans varumärke. Hans von Eichwald och Kurt Lindgren håller musiken i gång, innan temat rundar av. I den korta *Port Of Rico* har Jan, HP och Hans två blueskorus var.

Basisten Kurt Lindgren (1938–89), som vikarierade, hade tidigare varit avantgardist både som jazzmusiker och tonsättare, därtill musikpedagog och kulturpolitiker. Kort tid efter den här inspelningen omkom han i en bilolycka.

MEAN TO ME - PORT OF RICO (CD 1) – I'VE FOUND A NEW BABY – I THOUGHT ABOUT YOU

Dessa låtar har jag tagit från en demotape, som Pelle Ruthström spelade in i studio. Här är Albrekts Swing Band från 1994 med den sättning vi haft sedan 1991 och fortfarande har 1997. Det är bara att konstatera att Jan Trygve och jag – med korta avbrott – nu spelat ihop i ett halvt sekel. Första gången jag spelade med den då 16-årige Claes Lindroth var under en turné med Buntas band 1950. Anders

Lindskog dök upp för tjugofem år sedan, Hans von Eichwald för sjutton år sedan och Dicken Hedrenius för sju år sedan.

I I Thought About You är Anders, Dick-
en, och Hans solister, medan Jan nöjer sig
med ensemblespel. Det tar han igen i öv-
riga tre nummer, där alla blåsarna samt
Hans är solister, i *I've Found A New Baby*
också Claes. Mediumbluesen *Port Of Ri-
co* spelas först unisont, sedan i stämmor,
men i övriga melodier är ensembleparti-
erna kollektivt improviserade.

* * * *

Basisten Thore "Korven" Jederby, en av
veteranerna i svensk jazz och en av min
tidiga ungdoms idoler, rådde mig en
gång att spara allt. Om trettio år eller så
låter det bra, förklarade han, och i någon
mening var det kanske sant – ju längre
perspektiv, desto större chans att lyssna
objektivt. Men det där med trettio år höll
ju inte, och somligt lät bara värre trots
ärens snabba flykt. Det är sådant som har
hamnat under det inledningsvis beskriv-
na isbergets vattenlinje.

Det mesta av det som hörs här är doku-

ment och utsnitt från jazzens vardag, li-
ve-inspelningar, som bättre än andra kan
fånga ögonblicken i flykten. Det är också
ett stycke kompletterande stockholmsk
jazzhistoria, som lyfter fram några av
dem, som aldrig spelade in skivor och al-
drig fick den uppmärksamhet de förtjä-
nade. Dokumentationen belyser också
några etablerade musiker ur helt nya per-
spektiv. Oftast var det ingen, som tänkte
på att bandspelaren gick.

Stockholm i maj 1997
Albrekt von Konow

Tuschteckning: Stubben Kallin 1983 (även på framsidan).

Summary in English

This exposé contains private recordings 1949-94 by band-leader Albrekt von Konow, who is the drummer on all of them. Most of the tunes are recorded live, and none of them has been issued before. Mainly, it's swing music spiced with some bebop – or mainstream jazz, if you prefer that label – but two numbers are from the New Orleans revival in the late 40' and four more from the dixieland years, which followed.

In the late 40', blues singer Britta Lindahl was the only one in the Bessie Smith tradition. She was never recorded commercially, but here she's heard in *Call Of The Freaks* and *Kansas City Man Blues*, with legendary cornetist Olle "Grav-Olle" Grafström, who then was the the greatest in the Oliver-Armstrong style in Stockholm.

Black Bottom Stompers was a dixieland band lead by Albrekt 1956-59 and 1961-62. The band's foremost player was trombonist Jan Bark, here with – amongst others – trumpeter Gösta Nilsson.

Swing Society was formed in 1970 and

the next year transformed into Albrekt's Swing Band. Tenor saxophonist Leif "Lester« Johnsson (1925-72), who never made any recordings, and pianist Hans Åkerlundh were the stars in *Swing Society*, which is in evidence in *Body And Soul* and *I Can't Get Started*, recorded at The Stampen Jazzpub in Stockholm's Old Town, a former pawnshop that for some decades was one of the most famous Swedish jazz venues.

The rest of the music is by Albrekt's Swing Band, mostly recorded at The Stampen Jazzpub, beginning with *Broadway* featuring Affe Nilsson's soaring trumpet. For most of the remaining titles, the focus is on tenor saxophonist Anders Lindskog, who with his unique sound and deeply personal flow of music is one of Sweden's great players. His main feature here is another version of *Body And Soul*. In five other numbers he plays with the great but seldom heard trumpeter Leppe Sundevall and trombonist Folke Rabe.

In *Blues At Guldhattnen* growl-trumpeter Rune Ander (1916-87) steps out toget-

her with trumpeter Jan Trygve, Anders Lindskog, Folke Rabe, pianist Björn Milder (1935-85) and guitarist Staffan Broms (1917-95).

There are many musicians coming and going in this compilation. Substituting for Anders Lindskog in three numbers are "Jonken" Jonson and HP Andersson. In Good Queen Bess trombonist Ulf Johansson and guitarist "Loffe" Norman are heard, in Stompin' At The Savoy and I'm Gonna Sit Right Down And Write Myself A Letter bass players Björn Alke and Kurt Lindgren (1938-89) respectively.

Besides Anders Lindskog, the others, who still in 1997 are members of the band, are extensively heard: Jan Trygve, who has been our trumpeter since 1972, Hans von Eichwald, who began as our pianist around 1980, and bassist Claes Lindroth, who has played with us on occasions since 1976 and permanently since 1990. "Dickens" Hedrenius, our trombonist since 1990, can be heard in the recordings from 1994. He wasn't born until 1967, so we had to wait all these years for him.

Stockholm in May 1997
Albrekt von Konow

Discography:

Grav-Olle's Storyville Four
CALL OF THE FREAKS(1) / KANSAS
CITY MAN BLUES(2)

Britta Lindahl vo, Olle "Grav-Olle" Grafström co (1) p (2), Bo Forssell g, Albrekt von Konow dr.

Storyville Club, Stocksund, 490505.

Black Bottom Stompers
MABEL'S DREAM(1) / TERRIBLE
BLUES(2) / STRUTTIN' WITH SOME
BARBECUE(2) / BACK O' TOWN BLUES(3)

Gösta Nilsson tp, Jan Bark tb arr, Björn Jäderlund cl (1,3), Jan Källström ss (2), Jan Trygve (1), Gösta Stenström (2,3) p, Ivar Wäneland (1), Eddie Andersson (2,3) b, Konow dr.

Stockholm, 560403 (1), 610603 (2),
620425 (3).

Swing Society
BODY AND SOUL (on CD 1) / I CAN'T
GET STARTED

Leif "Lester" Johnsson ts, Hans Åkerlundh p, Olle Brostedt b, Konow dr.

Stampen, Stockholm, 710101.

Albrekts Swing Band
BROADWAY

Affe Nilsson tp, "Lester" Johnsson ts,
Lars Sjösten p, Staffan Broms g, Brostedt
b, Konow dr. Stampen, 710707.

BLUES AT GULDHATTEN

Rune Ander, Trygve tp, Folke Rabe tb,
Anders Lindskog ts, Björn Milder p,
Broms g, Brostedt b, Konow dr.
Guldhatten, Stockholm, 730618.

**SWINGIN' THE BLUES/TOPSY/
SWEET GEORGIA BROWN/PENNI-
ES FROM HEAVEN/IT DON'T MEAN
A THING IF IT AIN'T GOT THAT
SWING/BODY AND SOUL (on CD 2)**

Lennart "Leppe" Sundevall tp, Rabe tb,
Lindskog ts, Erik "Eje" Jacobsson p, Claes
"Claes" Lindroth b, Konow dr.

Stampen, 760428.

SOMEBODY LOVES ME

Lindskog ts, Jacobsson p, Claes Askelöf
g, Göran Pettersson b, Konow dr.

Stampen, 770903.

STOMPIN' AT THE SAVOY

Trygve tp, Lindskog ts, Hans von Eich-

wald p, Leif "Loffe" Norman g, Björn Al-
ke b, Konow dr. Stampen, 810731.

RAMLÖSA/LADY BE GOOD

Lindskog ts, Olav Fermelin p, Norman g,
Eric Lundborg b, Konow dr.

Stampen, 810918.

GOOD QUEEN BESS

Trygve tp, Ulf Johansson tb, Lennart
"Jonken" Jonson ts, Eichwald p, Norman
g, Lundborg b, Konow dr.

Stampen, 820303.

**I'M GONNA SIT RIGHT DOWN AND
WRITE MYSELF A LETTER / PORT
OF RICO (on CD 2)**

Trygve tp, Hans-Peter "HP" Andersson
ts, Eichwald p, Kurt Lindgren b, Konow
dr.

Stampen, 890202.

**MEANT TO ME / PORT OF RICO (on
CD 1) / I'VE FOUND A NEW BABY / I
THOUGHT ABOUT YOU**

Trygve tp, Mats "Dicken" Hedrenius tb,
Lindskog ts, Eichwald p, Lindroth b, Ko-
now dr. Stockholm, 941215.

Nalen 1960 – Albrect, Eddie Andersson (foto: K Wetterlund)

Editors:

**Göran Freese
Albrect von Konow
Per Ruthström
Håkan Falthin**

Liner notes:

Albrect von Konow

**Photos: Albrect von
Konow/Kalle Wetter-
lund/Gunnar Holmberg**

**Front Cover Drawing:
Stubben Kallin**

**Design:
Curt Lundberg**

**Mastering:
Mastering Room**

**Producers:
Albrect von Konow
Göran Freese**

FLCD 5-6

**Katarinavägen 20
S-116 45 Stockholm
Sweden**